

INSTYTUT ARCHEOLOGII I ETNOLOGII
POLSKIEJ AKADEMII NAUK
DAWNIEJ INSTYTUT HISTORII KULTURY MATERIALNEJ PAN

KWARTALNIK
HISTORII KULTURY
MATERIALNEJ

ROK LXV

WARSZAWA 2017

NR 1

REDAKCJA I KOMITET REDAKCYJNY

Redaktor — Andrzej Klonder
Zastępcy Redaktora — Elżbieta Mazur, Martyna Milewska
Sekretarze Redakcji — Magdalena Bis, Ludmiła Paderewska
Członkowie Komitetu — Maria Bogucka, Jarosław Dumanowski,
Andrzej Janeczek, Leszek Kajzer, Jan Klápště,
Elżbieta Kowalczyk-Heyman, Jerzy Kowalczyk,
Jerzy Kruppé, Maria Nietyksza, Raimo Pullat,
Janusz Sztetyło, Wojciech Szymański,
Andrzej Wyrobisz

Adres Redakcji:
00-140 Warszawa, Al. Solidarności 105
<http://www.iaepan.edu.pl/czasopisma/kwartalnik/index.html>
e-mail: kwartalnik@iaepan.edu.pl
tel. 22 620 28 81 w. 146

Wykaz recenzentów artykułów opublikowanych w roczniku 2016:

Jerzy Kruppé (Uniwersytet Warszawski)
Marta Młynarska-Kaletyn (IAE PAN)
Maria Nietyksza (Uniwersytet Warszawski)
Patrycja Prządka-Giersz (Uniwersytet Warszawski)
Piotr Taracha (Uniwersytet Warszawski)
Jerzy Urwanowicz (Uniwersytet w Białymstoku)

Skład i łamanie:
Krzysztof Anuszewski, tel. 22 629 44 78

Druk i oprawa:
Partner Poligrafia sp. z o.o.
ul. Zwycięstwa 10, 15-703 Białystok

Nakład 400 egz. Arkuszy wydawniczych 11,5. Papier offset 80 g.
Oddano do składania w lutym 2017 r., druk ukończono
w kwietniu 2017 r.

SPIS TREŚCI

STUDIA I MATERIAŁY

Małgorzata Delimata-Proch, Wypadki losowe oraz inne „wielkie niebezpieczeństwa” w świetle księgi cudów i łask Matki Bożej Świętogórskiej (XVI–XVIII w.)	3
Bożena Popiołek, Urszula Kicińska, Panie Zamoyskie: Anna Franciszka z Gnińskich, Teresa z Potockich i Urszula z Kalińskich — okruchy biografii w świetle korespondencji i aktów ostatniej woli	19
Wojciech Jerzy Górczyk, Cmentarz parafialny w Opinogórze i kaplica grobowa hrabiów Krasieńskich	39
Jerzy Żywicki, Początki budownictwa żelbetowego w Lublinie	55

ŹRÓDŁA

Katarzyna Pękacka-Falkowska, Inwentarz pośmiertny łaźiebника toruńskiego Johanna Zandera (1709)	79
---	----

RECENZJE

Piotr Plisiecki, <i>Rudy i rudnicy na obszarze średniowiecznej Lubelszczyzny (do schyłku XVI wieku)</i> — Elżbieta Kowalczyk-Heyman	97
Wojciech Siwiak, <i>Życie codzienne mieszkańców Bydgoszczy od XIV do XVIII wieku (w świetle wybranych źródeł kultury materialnej)</i> — Magdalena Bis	102
<i>Staropolskie przepisy kulinarne. Receptury rozproszone z XVI–XVIII w. Źródła drukowane</i> , wyd. i oprac. Jarosław Dumanowski, Dorota Dias-Lewandowska, Marta Sikorska — Andrzej Klonder	106
Ewa Barylewska-Szymańska, <i>Od piwnic po strych. Wnętrza domów gdańskich drugiej połowy XVIII wieku</i> — Magdalena Bis	108

SPRAWOZDANIA I ZAPISKI

<i>Użytki w świetle źródeł archeologicznych i historycznych</i> , red. Justyna Żychlińska, Anetta Głowacka-Penczyńska, Andrzej Klonder — Magdalena Bis	119
<i>Egodokumenty. Tradycje historiograficzne i perspektywy badawcze</i> , red. Waldemar Chorążyczewski, Arvydas Pačevicius, Stanisław Roszak — Andrzej Klonder	124
<i>Von Degen, Segeln und Kanonen — Der Untergang der Prinzessin Hedvig Sofia</i> , red. Kirsten Bauman, Rolf Bleile — Andrzej Klonder	125

KRONIKA NAUKOWA

Pamięci profesora Leszka Kajzera (11 VIII 1944–25 IX 2016) — Stanisław Kołodziejcki	127
„ <i>Inter arma non silent musae</i> . Rezydencja i wojna”, XI konferencja naukowa z cyklu „Interdyscyplinarne badania założeń rezydencjonalnych i obronnych”, Warszawa, 6 grudnia 2016 r. — Wojciech Bis	131
„Zamek Książąt Mazowieckich w Ciechanowie — nowe spojrzenie”, konferencja w Ciechanowie, 10 października 2016 r. — Aleksandra Lis	135
Michael Moosbrugger, „Winemaking in the Danube Area in the early 19th century”, odczyt w Klubie Historii i Kultury Wina przy Oddziale Warszawskim Stowarzyszenia Historyków Sztuki, Warszawa, 26 października 2016 r. — Gabriel Kurczewski	136

(nasiębiernym), jak uważa Autor, a walnym (podsiębiernym). W tym ostatnim typie młyną koła nie porusza „woda biegnąca pod kołem” (s. 428), a zanurzone w wodzie łopaty koła wprawiane są w ruch przez płynący ciek. Aby Autor zrozumiał różnicę w systemach doprowadzania wody do obu typów młynów, polecam ponowną lekturę opracowania Marii Dembińskiej, z której chyba nie wszystko zrozumiał, lub chociażby pracę Jana Góranka, choć i w nich zawarte są istotne pomyłki²¹.

Podsumowując, wypada stwierdzić, że przy tak źle dobranej podstawie źródłowej, przy braku umiejętności korzystania z niej, przy brakach w wiedzy toponomastycznej i geograficznej, przy prawie kompletnym braku wiedzy na temat rudnictwa, końcowe wnioski omawianego artykułu nie są w pełni wiarygodne, co więcej mogą wprowadzić w błąd kolejnych badaczy, zwłaszcza nieobeznanych dotąd z tym zagadnieniem.

Elżbieta Kowalczyk-Heyman

(Warszawa)

WOJCIECH SIWIAK, *Życie codzienne mieszkańców Bydgoszczy od XIV do XVIII wieku (w świetle wybranych źródeł kultury materialnej)*, t. 1 serii „Bydgoska Biblioteka Archeologiczna”, Wydawnictwo Pracowni Archeologiczno-Konserwatorskiej w Bydgoszczy, Bydgoszcz 2015, ss. 372, ryc. w tekście.

Praca dr Wojciecha Siwiaka, archeologa związanego z Bydgoszczą i regionem kujawsko-pomorskim, stanowi podsumowanie wyników wieloletnich badań archeologicznych oraz studiów nad źródłami pisanymi (między innymi własnych Autora) nad dziejami miasta nad Brdą i jego mieszkańców w późnym średniowieczu i w okresie nowożytnym.

Ramy chronologiczne opracowania to nadanie Bydgoszczy praw miejskich w 1346 r. przez Kazimierza Wielkiego oraz pierwszy rozbiór Polski w 1772 r., gdy miasto znalazło się pod władzą Prus. Czas prosperity, przede wszystkim dzięki wiślanemu handlowi zbożem, przypadł na stulecie XVI i pierwszą połowę XVII, gdy Bydgoszcz stała się największym miastem Kujaw, zaś w skali Rzeczypospolitej — ośrodkiem średniej wielkości. Zamieszkiwało ją wówczas 5 tysięcy osób. Druga połowa XVII w. i wiek XVIII to etap regresu i stagnacji, po którym nastąpiło ponowne ożywienie gospodarcze w XIX stuleciu.

Podstawę rozważań dla XIV–XVI w. stanowią głównie materiały archeologiczne, dla okresu późniejszego (XVI–XVIII w.) również testamenty oraz inwentarze pośmiertne tutejszych mieszkańców. Badania ograniczone są do miasta lokacyjnego wraz z przedmieściami. Zamiarem Autora było odtworzenie warunków życia codziennego średniozamożnych bydgoszczan, porzucając od różnych kwestii dotyczących domów i mieszkań — ich lokalizacji w obrębie miejskiej zabudowy, rozplanowania, konstrukcji oraz wyposażenia, a także zaopatrzenia w wodę i usuwania nieczystości, poprzez inne — związane z systemem płatniczym stosowanym w mieście i w obrocie towarowym, po opiekę medyczną.

Publikacja składa się z ośmiu rozdziałów, poprzedzonych „Wstępem”, podsumowanych „Zakończeniem”, uzupełnionych „Anekssem”, streszczeniem w języku niemieckim oraz wykazami skrótów i źródeł, bibliografią, wreszcie „Spisem ilustracji i tabel”. Ukazała się nakładem własnym Autora, przy dofinansowaniu bydgoskich instytucji — władz miasta oraz przedsiębiorstwa Miejskie Wodociągi i Kanalizacja Bydgoszcz.

²¹ M. Dembińska, *Przetwórstwo zbożowe w Polsce średniowiecznej (X–XIV wiek)*, Wrocław 1973; J. Górank, *Młyny wodne na Lubelszczyźnie*, „Studia i Materiały Lubelskie”, [t.] 14, 1997, s. 45–130.

O zasobie źródeł, z których korzystał Autor, o możliwościach i ograniczeniach, jakie one stwarzały, oraz o zakresie chronologicznym pracy W. Siwiak informuje we „Wstępie” (s. 10–12).

Rozdział I poświęcony jest „Charakterystyce źródeł” obu kategorii (s. 13–40). Tu kryją się również nie zapowiedziane w tytule rozdziału uwagi o historii i stanie badań. Jak podaje Autor, do końca 2014 r. w dzisiejszych granicach administracyjnych miasta zewidencjonowano łącznie 645 stanowisk archeologicznych, w tym ponad 160 (czyli około jedną czwartą) o metryce późnośredniowiecznej i nowożytnej. W okresie od 1969 do 2014 r. badania archeologiczne w różnym zakresie objęły około 40 działek, z czego w latach 1998–2014 posesje w południowej i północno-wschodniej części średniowiecznego ośrodka (por. [il.] 3, s. 28–29).

Następnie W. Siwiak prezentuje stan badań nad inwentarzami pośmiertnymi i testamentami mieszczan bydgoskich (pominąwszy przedstawicieli duchowieństwa), liczebność i zróżnicowanie tych źródeł, układ i rodzaje dyspozycji, zestaw uwzględnionych w nich ruchomości itp. Archiwalia te zawarte są w *Liber testamentorum civilium Bidgostiensium* i w księgach ławniczych z okresu od 1562 do 1672 r. Zawierają one łącznie 367 analizowanych dokumentów, z czego najwięcej (171) pochodzi z lat 1601–1620, nieco mniej (139) z lat 1581–1600. Informacje o badanych przez Autora elementach kultury materialnej odnotowano w sumie w 168 aktach, z czego najczęściej w testamentach kobiecych (54) (dane na ten temat zebrane w tab. 1, s. 33).

W rozdziale II, „Topografia miasta lokacyjnego” (s. 41–67), Autor odtwarza etapy rozwoju osadnictwa na tym terenie — począwszy od pradziejów (ok. 13 zidentyfikowanych punktów osadniczych z tego okresu), przez wczesne średniowiecze (przedlokacyjny ośrodek grodowy z osadą) po późne średniowiecze — lokacyjne miasto nad Brdą. Podaje m.in. jego powierzchnię, wielkość i usytuowanie poszczególnych działek, opisuje proces ich komasacji i dzielenia. Badacz zwraca uwagę również na umocnienia — w formie palisady, wału, fosy, muru obronnego, jako istotne elementy wyznaczające przestrzeń pod zabudowę.

Zagadnienia dotyczące „Budownictwa i wyposażenia wnętrz” (s. 68–114) W. Siwiak podejmuje w rozdziale następnym (III). Stan rozpoznania zabudowy bydgoskich działek metodami archeologicznymi określa jako nierównomierny; jak dotąd prace obejmowały głównie środkowe i tylne partie posesji, zaś części frontowe poznane zostały w nikłym stopniu. Szkicując przekształcenia budowlano-architektoniczne, opisuje późnośredniowieczne budownictwo drewniane oraz mieszkalne budownictwo murowane w XVI–XVIII w. Podstawowym budulcem w Bydgoszczy do połowy XVI w. było drewno, w stuleciach XVII–XVIII wciąż używane do wznoszenia budynków gospodarczych. Budynki mieszkalne były podłużne, ustawione szczytem do ulicy, początkowo wąskie parterowe, z czasem rozbudowywane, w konstrukcji sumikowo-łatkowej, palisadowej lub szkieletowej (te ostatnie od XIV–XV do XVIII w.). Podstawowym gatunkiem używanego drewna była sosna, sporadycznie dąb (głównie w XIV–XV w., na słupy konstrukcyjne). Kamienie kamienno-ceglane wznoszono najliczniej pod koniec XVI i w pierwszej połowie XVII w. Wzmianek na temat okoliczności ich powstawania i techniki budowy dostarczają przede wszystkim źródła pisane. Historię murowanych kamienic Autor omawia na przykładzie zabudowy przy ulicy Długiej — jednej z głównych arterii miasta w okresie przedrozbiorowym. Wspomina także o cegielniach funkcjonujących w mieście, wytwarzających cegły i dachówki. W miejscu budynków szesnasto- i siedemnastowiecznych, w XVIII i XIX w. powstawały kolejne. Dzięki badaniom archeologicznym ustalono m.in. że starsze kamienice miały piwnice sklepione kolebkowo, podłogi w tych pomieszczeniach wykładano ceramicznymi płytkami lub brukiem, a ściany zbudowane były z cegieł palcówek.

Podrozdział III.3 poświęcono wyposażeniu wnętrz domu mieszczkańskiego, przedstawionemu na podstawie wyżej wymienionych dokumentów. Autor omawia oświetlenie pomieszczeń (naturalne — dzięki oknom, i sztuczne — przy użyciu lichtarzy), ich umeblowanie (zestaw zróżnicowany, lecz ograniczony do skrzyń, szaf — o których pisze szerzej w rozdziale VIII.2

— oraz stołów, zydl, krzeseł i łózek), dekoracyjne ruchomości (tu wyłącznie obrazy), a także trwałe elementy wnętrza (prócz wcześniej analizowanych okien) — piece grzewcze i pozostałe po nich kafle (garnkowe, najstarsze w Bydgoszczy z około połowy XV w. i nowożytnie płytowe), podłogi i płytki posadzkowe (ceramiczne i kamienne) oraz stropy (głównie belkowo-wsuwkowe). O ile przekazy źródeł pisanych na temat kafla i płytek posadzkowych Autor uzupełnia informacjami o znaleziskach archeologicznych, to w przypadku reszty opisanych elementów danych takich brak, chociaż tekst opatrzone ilustracjami zabytków (przedstawiającymi klucze, kłódki, zawiasy, okucia zamka), stanowiącymi wszak pozostałości rozmaitych dawnych sprzętów.

„Elementy infrastruktury komunalnej” (s. 115–148), czyli ulice, studnie, latryny, związane z nimi problemy traktów komunikacyjnych, dostaw wody, gromadzenia i usuwania nieczystości, to główne zagadnienia podejmowane w rozdziale IV. Archeologiczne odkrycia to istotne świadectwa, bez których nie byłoby możliwe poznanie większości z nich, tj. wyglądu i sposobu budowy nawierzchni bydgoskich dróg i placów w późnym średniowieczu i w nowożytności (moszczonych drewnem, rzadko brukowanych) oraz innych stosowanych metod stabilizacji gruntu (poprzez wysypywanie piaskiem, wiórami drewna, drobnym gruzem ceglany, wyłożenie gałęziami), technik budowy studni czerpalnych (w konstrukcji słupowej), kloak, rur wodociągowych (wykonanych z drewna sosnowego lub dębiny, z metalowymi złączkami). Zasób wzmianek na ten temat w archiwaliach jest bowiem skromny. Autor posiłkuje się tu w znacznej mierze ustaleniami dotyczącymi także innych staropolskich ośrodków miejskich. Wiadomo, że specjalne miejsce składowania odpadów zlokalizowane było w XVII–XVIII w. w małomiasteczkowym Fordonie. W Bydgoszczy śmieci wyrzucano do okalającej miasto fosy i na terenie Wyspy Spichrzów. Budowniczym bydgoskiego wodociągu komunalnego, funkcjonującego w XVI–XVIII w., na podstawie umowy z 1541 r. był niejaki Walenty z Bochni; przy inwestycji tej miał możliwość wykorzystania starszej sieci. W końcu rozdziału Autor informuje o tutejszym ratuszu (budynku użyteczności publicznej), wzmiankowanym po raz pierwszy w 1446 r.; przypuszczalnie był on drewniany. Kolejny, murowany, powstał ok. 1519 r., a rozebrano go w latach 1812–1813.

Rozdział V, „Obieg monetarny Bydgoszczy w XIV–XVIII wieku” (s. 149–185), zawiera charakterystykę pieniądza, którym dysponowali mieszkańcy grodu nad Brdą — w formie zasobów gotówki, sum dłużnych, monet zgubionych lub ukrytych (skarbów znalezionych przypadkowo i podczas prac archeologicznych). Zjawiska tezauryzacji, fałszowania i deprecjacji wartości pieniądza, jak również zabytki tej kategorii Autor przedstawia na tle polityki monetarnej panujących.

Postacie medyków bydgoskich — aptekarzy, doktorów, chirurgów/cyrułików i balwierzy, zakres ich działalności oraz stan majątkowy, a także rozwój miejscowego aptekarstwa przybliża rozdział VI, „Medycyna bydgoska w świetle kultury materialnej” (s. 186–223). W kolejnych półwieczach okresu 1551–1699 łączna liczba osób wykonujących te profesje wahała się od 15 do 30, przy czym najwięcej odnotowano wśród nich chirurgów/cyrułików — 18 osób w pierwszej połowie XVII w. (por. tab. 2, s. 210). Byli to na ogół obywatele zamożni, szanowani, właściciele nieruchomości, piastujący miejskie urzędy (np. ławników). Wykonywane rzemiosło często było dziedziczne, np. w XVI–XVII w. działalność farmaceutyczną prowadzili tu przedstawiciele rodzin Wariaszowiczów i Brantów, chirurgami zaś byli Illercowie i Brommerowie. Danych tych dostarczają źródła pisane. Z kolei niezastąpionym źródłem wiadomości o asortymencie, wielkości, formach i technice wykonania szklanych pojemników do przechowywania i przygotowywania leczniczych mikstur, są przedmioty wydobyte w czasie prac archeologicznych. Do zagadnień „medycznych” włączono także rozważania o szpitalach — przytułkach dla ubogich (podrozdział VI.4). Określono ich przeznaczenie, wymieniono placówki istniejące w Bydgoszczy oraz datki zapisywane na ich utrzymanie (w naturze, ziemi i gotówce).

Rozdziały: VII, „Wyposażenie kuchni i sypialni w testamentach i inwentarzach pośmiertnych” (s. 224–259) i VIII, „Zawartość szaf i skrzyń w testamentach i inwentarzach pośmiertnych” (s. 260–305), mają zbliżoną konstrukcję. Autor opisuje tytułowe kategorie rzeczy, próbując odpowiedzieć na pytania: jak one wyglądały, z czego zostały wykonane, do kogo należały, jak je wyceniano, dla kogo były przeznaczone itp. I tak, w pierwszej z wymienionych części tekstu W. Siwiak wprowadza jeden podrozdział, nazwany podobnie jak cały rozdział — „W łóżku i na stole”. Tu znajdujemy rozważania dotyczące pościeli i bielizny stołowej, naczyń „do stołu i kuchni” oraz „służących higienie” (mogłyby one stanowić kolejne podrozdziały, co uprościłoby zastosowany podział). Następny rozdział składa się z dwóch podrozdziałów, opatrzonych barwnymi tytułami: „W szkatule z precjozami” oraz „W szafie i skrzyni z odzieżą”. W tym pierwszym Autor prezentuje biżuterię, dewocjonaalia i dodatki do strojów, zaś w kolejnym — odzież spodnią, wierzchnią, nakrycia głowy i pasy. To opowieść o różnych meblach skonstruowana na podstawie wybranych przykładów. Dają one wgląd w zróżnicowanie dóbr materialnych, którymi dysponowali mieszkańcy Bydgoszczy, w zależności od zamożności lub upodobań konkretnych osób.

Dzięki korelacji wiadomości z obu kategorii źródeł — pisanych i materialnych — Autor rekonstruuje obraz minionej rzeczywistości wieloaspektowy i barwny, choć nie zawsze równie szczegółowy i nie pozbawiony luk. Niedostatek jednych bądź drugich materiałów nie pozwolił na odtworzenie i bardziej precyzyjną analizę np. wyglądu budynków mieszkalnych i wielu drobiazgów tworzących ich ruchome wyposażenie. Niejasne pozostały kwestie zakresu działania poszczególnych zawodów medycznych, czy też zasad funkcjonowania przytułków. Możliwe okazało się jednak częściowe przedstawienie warunków i standardu życia dawnych Bydgoszczan w ich najbliższym otoczeniu — wewnątrz mieszkalnych. Zebrane i zaprezentowane informacje mogą istotnie wzbogacić wiedzę o mikrohistorii.

Omawiana książka, w znacznej mierze podsumowująca dotychczasowe badania archeologów i historyków nad późnośredniowieczną i nowożytną Bydgoszczą, zawiera też cenne zestawienie źródeł archiwalnych i drukowanych oraz literatury przedmiotu z obu dziedzin.

Zastrzeżenia budzi natomiast zakres prezentacji odkryć archeologicznych. Autor odwołał się do nich w niewielu miejscach pracy, przede wszystkim omawiając kwestie budownictwa i architektury oraz miejskiej infrastruktury. Natomiast w minimalnym stopniu odniósł się do zabytków ruchomych, podczas gdy mogłyby one znacząco uzupełnić obraz świata rzeczy używanych niegdyś przez bydgoszczan a opisywany na podstawie źródeł pisanych, zwłaszcza dane na temat wielkości, techniki i technologii wykonania oraz dekoracji określonych przedmiotów. O różnorodności pozyskanych artefaktów i ich przydatności dla takich ustaleń świadczą wyselekcjonowane przykłady zamieszczone w formie rysunków i fotografii, wzbogacających treść książki. W. Siwiak zapewne wybrał do pokazania obiekty i zabytki najbardziej charakterystyczne, okazałe oraz dobrze zachowane. Tymczasem w pracy stanowiącej kompendium wiedzy o historii Bydgoszczy w XIV–XVIII wieku, przykładów ilustrujących odsłonięte relikty oraz określone kategorie znalezisk pochodzących z tego czasu mogłoby być więcej, zamieszczonych także w formie zbiorczych tablic z czarno-białymi rysunkami bądź na dołączonym nośniku elektronicznym. Tak można by ominąć bariery kosztów lub innych ograniczeń wydawniczych.

Wyraźnie zabrakło też korekty językowej ostatecznej wersji tekstu przeznaczonego do druku, stąd pojawiające się niekiedy powtórzenia (np. we „Wstępie”), co powoduje, że miejscami płynność narracji jest zaburzona. Prawdopodobnie skutkiem przeoczenia jest np. zapis tytułu rozdziału piątego, gdzie chyba zabrakło „w”; jest bowiem „Obieg monetarny Bydgoszczy w XIV–XVIII wieku”, a po dodaniu tego przyimka otrzymujemy bardziej precyzyjne określenie: „Obieg monetarny w Bydgoszczy...”. Zaskakuje także wyjątkowe wyeksponowanie (na stronie trzeciej) wykazu recenzentów, danych o wykonawcy projektu graficznego

i tłumaczenia, o źródłach finansowania, o wydawcy itp., która zajmuje poczesne miejsce karty tytułowej. To jednak uchybienia nie mające wpływu na pozytywny odbiór i dobrą merytoryczną ocenę książki.

Publikacją zainteresowani będą, jak sądzę, nie tylko historycy i archeolodzy, dla których w szczególności praca ta stanowi przydatne studium, ale także miłośnicy miasta oraz jego współcześni mieszkańcy, którzy mogą w niej odnaleźć wyjaśnienie niejednej z „zagadek przeszłości” wielu dobrze znanych im na co dzień miejsc.

Magdalena Bis

(Warszawa)

Staropolskie przepisy kulinarne. Receptury rozproszone z XVI–XVIII w. Źródła drukowane, wyd. i oprac. Jarosław Dumanowski, Dorota Dias-Lewandowska, Marta Sikorska, Monumenta Poloniae Culinaria. Polskie zabytki kulinarne, t. VI, red. Jarosław Dumanowski, Muzeum Pałacu króla Jana III w Wilanowie, Warszawa 2016, ss. 373, ryc. barwne nlb.

Kolejny tom znakomitej serii, zapoczątkowanej w roku 2009 naukowym wydaniem najstarszej drukowanej polskiej książki kucharskiej Stanisława Czernieckiego (Kraków 1682)¹, wobec szybkiego wyczerpania zasobu kilku siedemnasto- i osiemnastowiecznych polskich dzieł poświęconych recepturom kulinarnym², zawiera materiał źródłowy nieco innego pochodzenia. Tym razem wydawcy sięgnęli do druków o tematyce podstawowej, odmiennej od kulinarnej. Swoje dzieło określają jako „antologię staropolskich przepisów kulinarnych”. Jej ramy chronologiczne stanowią stulecia XVI–XVIII. Mniej precyzyjnie zostały określone skala, czy też zakres samej kwerendy (zbiory polskie? zagraniczne?). Z informacji wydawcy dowiadujemy się, że objęła publikacje botaniczne, zoologiczne, traktaty dietetyczne, poradniki medyczne, gospodarcze, kalendarze i inne teksty — materiał „znacznie szerszy” (s. 33) od wykazanego w „Bibliografii”. Ta obejmuje 71 druków z lat 1535–1800 (s. 337–340), z których zaczerpnięto publikowane receptury.

Tom otwiera artykuł wstępny, wnikliwe studium źródłoznawcze J. Dumanowskiego, „Dawne przepisy kulinarne jako źródło historyczne” (s. 9–53). Autor, twórca polskiej kulturowej historii jedzenia, przedstawia drogę, którą przeszli historycy od odpowiedzi na pytania: co i w jakiej ilości jadano, dalej zaś o racje żywieniowe i kondycję biologiczną społeczeństwa (szkoła „Annales”), do badań nad jedzeniem (potrawami, smakiem). Obecnie dla historyka kultury receptury są świadectwem dawnej wiedzy o żywieniu, propagowanych wzorów i przyjmowanych zasad, postrzeganych w kontekście dietetycznym, religijnym, społecznym. Ten ostatni pozwala dostrzec znaczenie jedzenia jako narzędzia: wyróżniania się grup i jednostek, przyjmowania mód, rozpowszechniania innowacji. O tym, jak oporna na nowości — w porównaniu do innych dziedzin — bywała kuchnia, świadczy motto źródłowej części omawianego tomu (s. 53–327): „Lecz rzecz nową dobremu smakowi w modę wprowadzić jest to rzeczą trudniejszą, niż najcudowniejsze w stroju wprowadzać mody”. Notabene nie doszukałem się wskazówki, skąd pochodzi ten celny cytat. Dalej Dumanowski przedstawia kręgi

¹ Por. rec.: A. Klonder, „Kw. HKM”, R. XLVIII, 2010, nr 1, s. 160–163.

² Tom II serii Monumenta Poloniae Culinaria, *Moda bardzo dobra smażenia różnych konfektów i innych słodkości, a także przyrządzenia wszelakich potraw, pieczenia chleba i inne sekreta gospodarskie kuchenne*, oprac. J. Dumanowski, R. Jankowski, Warszawa 2011, por. omówienie: A. Klonder, „Kw. HKM”, R. LX, 2012, nr 3, s. 530–531; t. III, *Kucharz doskonały pożyteczny dla zatrudniających się gospodarstwem [...] pomnożony przez Wojciecha Wielądka*, wyd. i oprac. J. Dumanowski, współprac. A. Kleśta-Nawrocka, Warszawa 2012.